

GEERT HURKS: MAN VAN DE BREEDTE

Op ieder tweede gebouw in Brabant staat een stempeltje Hurks. Als hij het niet zelf heeft neergezet, zit er op zijn minst Hurks-beton in, of droeg een van de andere dochtermaatschappijen bij. Dat gaat door tot hoog in Duitse windmolens, diep in de Parijse metro of staat op de eilanden bij Dubai. En: “Het houdt voorlopig niet op”, zegt Geert Hurks, onze nieuwe Frits.

TEKST: MAX STEENBERGHE FOTO'S: HENNIE KEERIS

We zijn zo'n beetje aan het eind van het gesprek. Het grote waarom. Waarom hij nu al weet dat hij op hooguit de vierde dag van de komende vakantie weer aan de telefoon hangt. Waarom hij, wég van China, er slechts één keer is geweest, niets heeft gezien, maar ook daar weer zaken stond te doen. Altijd bezig. „Tja, waarom? Omdat het zo'n ontzettend leuk spelletje is. Want meer is het niet. Je speelt. Zoekt kansen en mogelijkheden, zet mensen en middelen in en probeert te winnen. En dan begin je het volgende spel. Omdat het leuk is. En winnen is ook leuk.” „Waarom nog steeds bezig met die zaak, waarom hij altijd groter moet? Dat moet nu eenmaal. Niet om het geld, alhoewel het ook leuk is om geld te verdienen. Maar wil een bedrijf

als dit voortbestaan, dan moet het groeien. Je moet altijd scoren. Nieuwe orders moeten er zijn voordat het vorige project is opgeleverd.” „En: je moet groeien om je mensen te houden. Ik heb goeie mensen, anders werkten ze niet bij Hurks. Maar wil ik die binnenhouden, dan moet ik ze wat bieden. Als een jonge vent drie keer een project van twintig miljoen heeft neergezet, wil hij ook aan een put van honderd miljoen staan. Die moet ik wel voor hem hebben, anders is-ie weg.” „Laatst viel iemand op dat we vier ziekenhuizen in de boeken hadden staan. De ene bijna klaar, de andere net gestart maar toch: we hadden vier ziekenhuizen lopen. Ik zei: 'Dat kunnen we blijkbaar aan. Dan maken we dat nu de norm: altijd minstens vier ziekenhuizen onder handen'. Daar kijken ze niet eens zo heel vreemd van op. Dat doen we dan.” Stevige taal van een ras-ondernemer. Het bijzondere is hier niet zozeer wát hij zegt, wel

dát hij het zegt. Tot op heden gaf Geert Hurks nooit een persoonlijk interview. Ja, reacties op ontwikkelingen, een korte toelichting op de jaarcijfers, daar kan de krant altijd voor aankloppen, maar eens stevig bomen met hem over hem, dat was er niet bij. Tot hij opeens ja zei tegen FRITS.

En dat levert een onverwacht probleem. Want het gesprek is niet voor te bereiden. Voor de vorige gesprekken kon FRITS huiswerk doen, trok hij zich desnoods dagen terug om zich stevig in te lezen. Maar over Geert Hurks valt niks te lezen. Gevraagd om een bloemlezing uit vorige publicaties stuurt zijn secretariaat een cv-tje van twaalf regels met als intrigerendste punt dat hij twaalf vissen heeft. Dan maar groffere middelen: FRITS schakelt een professionele internetspeurder in die na een week surfen 350 vel ophoest. Maar opnieuw enkel cijferwerk, wat commentaren op bouwfraude en crisis, plus vooral veel bouwtechnische verhalen over onmogelijke klussen die speciaal Hurksbeton wel mogelijk maken. Maar niks over meneer Hurks zelf. Ja, de Quote schat hem tussen de zestig en tachtig miljoen, maar zegt dat later te hebben overschat.

Ten einde raad probeert FRITS zijn vader Theo te bellen. Geert is tenslotte vierde generatie Hurks-directeur, vader Theo zal zijn spruit van binnen en buiten kennen vooraleerst hij zijn levenswerk overdroeg. Maar vader is net op vakantie. Er ontstaat een halve afspraak dat

we hem 's avonds kunnen bellen als hij onderweg is naar Oostenrijk, maar het gesprek komt niet door de bergen heen.

Dus blanco op pad. Naar hem thuis. Met meteen het Maria-moment van de Sound of Music, als ze opeens het Von Trapp-kasteel ontwaart. Want, het was te verwachten, de bouwkoning woont zelf natuurlijk niet onaardig. We hadden beloofd er niks over te schrijven, maar sorry, hier kun je niet omheen. Huize Hurks is een vreemdvormige villa. Geen rechte muur in te vinden. Helemaal Gaudi, maar ook helemaal niet. Wel zo'n aaneenschakeling van terugkerende vormen, in dit geval ronde en ovale ruimtes die in elkaar overlopen. Overal natuursteen, lei, veel hout, glas. In een oogopslag tellen we zeker vijf openhaarden.

Sfeervol, gezellig, niet protserig, net niet, wel smaakvol, en: niets is herkenbaar. Een gangetje blijkt een loopbrug over alweer een zitje. We staan zeker twintig minuten in de keuken zonder het door te hebben, het is dat hij opeens versgezette koffie uit een muurkast haalt.

Hij kiest een zithoek met uitzicht op een van de mooiste plekjes van Eindhoven. Een joekel van een hond komt even snuffelen, buiten tegen het huis is een vijver met de twaalf vissers: knapen van kois.

Hij (45) is ontspannen gekleed. En gedraagt zich zeker niet terughoudend. Praat frank en vrij, beslist. Heeft weinig denktijd nodig, voor hem liggen de zaken duidelijk.

Beginnen maar bij het begin. En dat is, bekend hij, een leuke jeugd. Twee zussen, mooi door school gelopen, weinig opvallend, geen grote problemen. Alleen, geeft hij toe: „Vader weinig gezien. Die was altijd werken, altijd weg. Bij mijn vrienden was dat niet anders. In de ondernemerswereld werken vaders dag en nacht.”

Zelf wist hij niet goed wat hij wilde. „Architect leek me mooi, als jochie tekende ik de hele dag kastelen. Maar er kwamen thuis nogal eens architecten over de vloer en die keken raar als ik het over tekenen had. Ze vertelden dat een architect hooguit een paar jaar ontwerpt, en verder zijn bureau moet managen.”

Het werd dus bedrijfskunde („de studie waarbij je niet gehinderd wordt door enige kennis van zaken”) en daarna werken. „Het gaf niet wat. Ik pakte de krant en solliciteerde op alles, van logistiek manager tot tandartsbezoeker. Bij toeval kwam ik ook bij een uitzendbureau dat me bij De Meeuw in Oirschot wilde plaatsen. Maar Meeuwissen zelf belde terug: hij

“Je moet alles weten, want vaker dan je vermoedt, weet een opdrachtgever niet wat hij wil.”

wilde geen Hurks in zijn tent, ik was de concurrent. Waarop bij dat uitzendbureau een belletje ging rinkelen. Was ik die Hurks? Ja. Kende ik dus de bouwwereld? Dacht het wel, ja. Wilde ik dan niet bij hun werken, mensen in de bouw plaatsen. Is goed. En ik moet zeggen: hartstikke leuke tijd. We waren jonge honden, alles kon en ik vond het heerlijk. Toch een beetje bij de bouw betrokken, maar vooral veel met mensen omgaan.”

Net toen hij toch vooruit begon te kijken, belde vader. „Ik moest een broodje komen eten. Dat was even schrikken want in onze familie komt er dan van alles op tafel, behalve een

broodje. Maar ja. We hadden het natuurlijk wel eens over de zaak gehad, mijn overgrootvader was ermee begonnen, vader de derde Hurks maar voor mij was het nog niet de tijd. Er was echter van alles aan de hand, een zieke directeur, een van de bedrijven in problemen en vader zei: ‘Als je ooit erbij wilt, is dit een mooie gelegenheid om in te stromen’.”

„Nou, ik ging kijken. Maar het ene was nog niet opgelost, of vader vroeg me ergens anders naar te kijken. En zo bleef ik hangen. Een van de bedrijven kwam écht in de problemen toen net in een kwakkelperiode de directeur plots overleed. Iedereen wilde de deuren sluiten maar ik zag goeie mensen, een mooi product, een open markt en ik vroeg een week de tijd om er een lijn in te krijgen. Dat ging. En zo ging het maar door.”

Het ging ook goed. Niet dankzij, eerder ondanks zijn naam. „Het leek natuurlijk een gespreid bedje, maar dat was eerder tegenovergesteld. Want reken maar dat iedereen zat te wachten tot die knul van Hurks uitgleed, zowel buiten als binnen het bedrijf. Het enige moment dat ik privacy had, was op het toilet. Ik moest niet twee, maar eerder drie keer zo hard werken om me te bewijzen. Maar dat lukte.”

En omdat dat lukte, wilde vader even later weer een broodje eten. „Hij zei: ‘in 2000 bestaat de zaak 85 jaar, heb ik er vijftig jaar gewerkt, word ik 65 en dan is 't mooi geweest.’”

Geert zette de lijn van vader verder door. Hurks sr. had een flinke holding bijeen gebracht, Geert liet ze op elkaar aansluiten, vulde gaten met verdere overnames en wist vriend en vijand te verbazen met omzet- en winststijgingen, soms met een kwart per keer.

„Het gaat leuk”, beaamt hij met lichte tegenzin. „Maar daar moet je wel wat voor doen. Vooral vooruit kijken. Weten waar je mee bezig bent. Bouwen is meer dan stenen stapelen, vooral in de sociaal-maatschappelijke sector. Je moet weten wat de opdrachtgever wil, wie de gebruikers worden, wat zij willen, waar de problemen komen en wat de toekomst biedt. Bouw je een asielzoekerscentrum, dan moet je iets van die mensen weten. Hetzelfde met seniorenwoningen. Dus heb ik naast tekenaars en technici bijvoorbeeld ook sociaal-geografen in dienst.”

„Je moet alles weten, want vaker dan je vermoedt, weet een opdrachtgever niet wat hij wil. Hij heeft geen opdracht, hij heeft een probleem. En niet eens alleen op het gebied van huisvesting, maar ook met de realisatie, en/of de financiering, verwerving, er speelt organisatorisch iets of planmatig, of als je verder kijkt in exploitatie, beheer, onderhoud.”

PASPOORT

Naam: Geert Hurks
Geboren: 15 sept. 1964, Eindhoven
Woonplaats: Eindhoven
Familie: vader ondernemer, moeder thuis, twee zussen
Gezin: gehuwd met Tanya Laumen, zonen Sven (16), Tim (15)
Opleiding: Avond-Atheneum, HTS bedrijfskunde
CV: 1990: Multec Werving, '92 Hurks. 2000 CEO Hurks groep
Palmares: De Hurks groep bindt veertien dochters. De holding had vorig boekjaar 1000 werknemers, een omzet van 350 miljoen euro en maakte twaalf miljoen winst.

En Geert zou geen Hurks zijn, als hij daarin geen kansen zag. Vader had het bedrijf de projectontwikkeling ingeholpen, het voortraject van de bouw, Geert haalt nu ook de nazorg erbij: beheer, exploitatie. Geen gebruikelijke taken voor een bouwer. Hij: „Daarom. Er zijn meer bouwers dan wij. Je moet je onderscheiden, iets anders bieden.”

„Wij geloven in ketendenken. Geen groter bewijs voor het vertrouwen in je eigen product dan dat je daar zelf ook instapt, voor verantwoordelijk blijft. Zo'n vraag kan komen als een opdrachtgever zijn financiële plaatje niet rondkrijgt, maar inmiddels blijkt dat de markt nu ook die kant opgaat. Neem de internationale school. Rijk, provincie en gemeente hebben er geld voor over maar willen het gebouw niet in eigendom nemen. Dat laten ze aan een ander die ze twintig jaar lang een som geld

geven. Maar dan verwachten ze dat je ook het schoolkrijt levert en de koffie voor de lerarenkamer. Dat kan, dat soort dingen doen wij al lang.”

Even zo goed is Hurks technisch bezig. Hurks was een van de eerste met prefab-elementen en het blijft aan de gang. „De Kennedytoren is niet gebouwd, maar geassembleerd.” Zijn beton kan onmogelijke dingen, in Duitsland staan windmolens van 180 meter, dat is tweemaal de Admirant.

Hij kan er eindeloos over vertellen, ook over Eindhoven als fantastische stad („al die voorzieningen, het groen, openbaar vervoer, winkelaanbod, de initiatieven”) maar meer nog, en dat is lastig, over zijn mensen. Exact de helft van het gesprek dat over hem zou gaan, praat hij over zijn werknemers. „Je bedrijf is de

optelsom van je mensen, dat is je kapitaal”, en daar gaat hij weer, over werving, stimulering, scholing, binding, over delegeren, uitdagen, vertrouwen, coachen. „Als ik het woord ‘familiebedrijf’ gebruik, bedoel ik meestal niet de familie Hurks, maar de bedrijfsfamilie, onze mensen.”

Leuk allemaal, maar toch terug naar het familiehoofd, Geert. Want bij voorbeeld: wat boeit hem in de bouwwereld: de ontwikkeling, het managen of toch het bouwen zelf? Heeft hij ooit op de steigers gestaan? Een brede lach. „Reken maar van yes. Als knul moest ik in de vakantie vier van de zes weken op de zaak werken en geloof maar dat zo'n uitvoerder leuke karweitjes had voor dat jong van Hurks. Sterker: ik begon altijd met vriendjes, maar die vriendjes haakten na een week af. Dat kon ik niet maken.”

Hij weet dus wat bouwen is, en de gebouwen zijn de helft van de lol. „Dat je werkelijk iets máákt. Dat je iets aan kunt wijzen. Nederland heeft veel dienstverleners, ook leuk, maar wat ik doe, kan ik laten zien. Dat staat ergens en waarschijnlijk staat het er over een hele tijd nog. Weinig bedrijfstukken hebben zoveel invloed op de maatschappij als de bouw.”

‘Als ik ‘familiebedrijf’ zeg, bedoel ik meestal niet de familie Hurks, maar de bedrijfsfamilie, onze mensen.’

„En dat is de andere helft: je bent als bouwer ontzettend diep betrokken bij de maatschappij. Jazeker, je bent er heel breed mee bezig. Ik moet alle ontwikkelingen in de gaten houden. Hoe gaat het met de vergrijzing, werkgelegenheid, de instroom van andere culturen? Wat doet technologie, het milieu? Reken maar dat ik zo'n klimaatconferentie in de gaten houd. Maar ook de politieke ontwikkelingen, landelijk en lokaal. Ik moet weten hoe het land en de wereld er over tien jaar uitzien en wat de markt wordt. Bouwen is in de toekomst kijken, tenminste... (met een grijns:) Zo doen wij het.”

En vandaar dat zijn hobby, geschiedenis, over het verleden gaat, zegt hij later, want: „Wie het verleden kent, weet wat de toekomst brengt omdat de mensheid maar bar weinig leert, blijktbaar. Met kennis van vroeger snap je

waarom bepaalde dingen nu gebeuren, of juist niet.”

Hoezeer het hem boeit, staart ons van alle kanten aan. Weer zoiets waar we niet over zouden schrijven maar: hij is weg van Chinese terracottakunst. Er hangt veel modern werk aan de muren en ertussen staan verschrikkelijk mooie beelden. „Hier, stucco's uit de Ming-tijd. In de tijd dat wij hier onze vrouwen met knuppels sloegen, aten zij van een dertigdelig porseleinen servies, gekleed in zijden kimono's. Toen wij nog geen vlot konden maken, hadden zij een vloot. Dat is toch wat anders.”

„Als ik naar dat beeld kijk, zie ik veel meer dan een beeld, ook de mensen die dat ding hebben gemaakt, en waarom, en waar ze het vandaan hebben. Ik hoef er niet met een loep op te staan, ik zie het zo, en ik zie dan een stuk geschiedenis voorbij komen.”

Hij is er weg van, zijn verzameling is bij kenners bekend en natuurlijk is hij ook in China geweest maar: „Niks gezien, had het te druk. Ik ga nog een keer terug. Geeft niks, je moet een verlanglijstje hebben, het is goed nog iets te willen. De weg ernaar toe is vaak leuker dan het eindstation zelf.”

‘Wie als ondernemer denkt dat hij er is, is er al voorbij. Je bent er nooit.’

„Dat geldt ook in zaken. Je moet ambitie hebben. En houden. Wie denkt dat hij er is, is er al voorbij. Je bent er nooit. Altijd opstaan met: ‘We gaan er wat van maken vandaag.’ Een ondernemer moet nu eenmaal groeien. Dat is het doel. Geld niet, geld is een middel. Het is een leuk middel, en ik zou liegen als ik niet zeg dat je er leuke dingen mee kunt doen, maar voor Hurks is geld een middel dat er meteen in terug wordt gepompt.”

„Geld is mooi, maar ik besef terdege bij elke euro dat wij, mijn mensen en ik er hard voor hebben gewerkt. Dat leren we ook onze jongens (een duim gaat naar achteren, wijst naar twee opgeschoten knullen die bedaard dolen). Krijgen gewoon zakgeld en als ze iets meer willen, gaan ze maar werken. Buiten liggen folders van een krantenwijk, als het vriest staan ze hier op de plas chocola te verkopen. Prachtig.”

„Of ze in de zaak willen, is nog geen vraag.

Wacht ik wel af, net als mijn vader met mij. Ik zorg wel, net als hij deed, dat er in ieder geval iets is, dat het verder kan gaan. We kijken altijd vooruit. Laatst viel vader en mij op dat we nooit het woord gisteren gebruiken. In tegendeel. Dat is geweest. Vader is 75, doet nog steeds zaken en wel in zo'n horizon dat het pas over twintig jaar gaat renderen. Niet erg waarschijnlijk dus dat hij er dan nog is. Maakt niet uit, wij kijken vooruit, zelfs over ons graf heen. Dat is ondernemen, dat is Hurks.”

FRITS ziet een andere Hurks. Hij verwachtte een sterk gefocust, eenduidig gerichte ondernemer, maar ziet een man van de breedte. Geert Hurks is bouwer, werkt met concrete middelen, maar ook met mensen. Zit in voor- en natraject. Houdt van moderne kunst, maar

ook van de oudheid. Kijkt naar de toekomst, maar is gebiologeerd door het verleden. Is weg van steden, maar woont in de natuur.

Hij moet er even op kauwen. Dan: „Ik ben een generalist, ik vind het heel leuk om met diverse aspecten van het leven bezig te zijn. Dat sluit wel aan bij wie ik ben en hoe ik ben. Maar: ik zie het allemaal niet als tegenstellingen, ik zie er juist verbanden in. Bouwen doe je met mensen. Geen stad zonder natuur. Geen toekomst zonder verleden. Ik denk dat ik het één juist vind door het ander uit te diepen. Uitdiepen, vooruit kijken, je niet laten verrassen, klaarstaan voor de toekomst.”

Al laat die toekomst zich in het geval Geert Hurks makkelijk raden. Werken, nog meer werken.

Hij: „Leuk toch?”

